

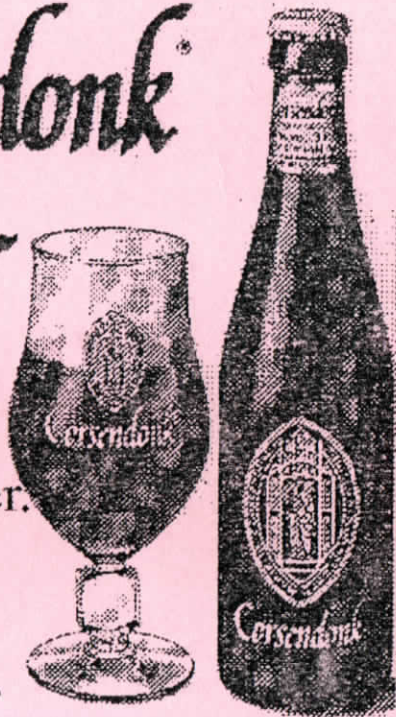
Corsendonk[®] bier

Pater

Zacht en donker.

Agnus

Pittig en blond.

CORSENDONCA

Trimestrieel tijdschrift
11^e jaargang
Nr. 2, juni 1994
ISSN 0779-5785

V.u.: Hugo Miguet
Sprinkhaanweg 4
2360 Oud-Turnhout

Kantoor van afgifte : Oud-Turnhout

VOOR AL UW FEESTEN

ALTA RIPA

Engelstraat 6 2360 Oud-Turnhout
Tel. 014/67.12.71

VERZEKERINGSKANTOOR

JAN AERTS

ALLE VERZEKERINGEN

St. Antoniusstraat 20 2360 Oud-Turnhout
Tel. 014/42.30.92

© *CORSENDONCA* : Alle artikels overgenomen uit ons driemaandelijks tijdschrift moeten de vermelding "Uit *Corsendonca*" dragen, met de jaargang, nummer, pagina en de naam van de auteur.

CORSENDONCA

Voorwoord

Tijdens de algemene ledenvergadering van 28 maart werd ons bestuur uitgebreid met Roger van Mierlo. Roger, die reeds enkele jaren trouw onze vereniging op de voet

volgt, is een enorme versterking voor het bestuur. De andere bestuursleden werden allen herverkozen.

Naar de bestuursfuncties toe hebben er enkel wijzigingen plaats gevonden. Door beroepsredenen zette onze voorzitter, Hugo Miguet, een stapje terug. Na 14 jaar lang hét boegbeeld en trekpaard van de kring te zijn geweest, vond het bestuur het gepast om Hugo de functie van erevoorzitter aan te bieden. Onze kersverse erevoorzitter blijft gelukkig wel verder meewerken aan de kring. Hugo wordt opgevolgd door Wim van Hout.

Aangezien bij "Corsendonca" de nadruk op de ploeg ligt, zal deze wijziging niet veel gevolgen met zich meebrengen.

Dat ons themanummer over "Theo Op de Beek" bijzonder goed werd ontvangen, mag blijken uit het feit dat onze kring van de familie nog meer materiaal mocht ontvangen van deze Oud-Turnhoutse kunstenaar. En daar zijn we dankbaar voor. Want dit betekent voor "Corsendonca" de erkenning van het geleverde werk.

De kring wil in de toekomst deze verzamelfunctie blijven ter harte nemen. Het zou bij een "grote kuis" normaal moeten worden dat bij het wegwerpen van "oude rommel" onze kring gewaarshuwd wordt, zodat er geen unieke schatten op zolder meer verdwijnen. Maar daarvoor hebben we de hulp nodig van elke Oud-Turnhoutenaar.

Wim van Hout

Cursus genealogie voor beginners.

Dit najaar organiseert Corsendonca, in samenwerking met de heemkundekring "Nicolaus Popelius" uit Ravels, Weelde en Poppel, een cursus genealogie voor beginners. Deze lessenreeks wordt gegeven door de Vlaamse Vereniging voor Familiekunde (V.V.F.) afdeling Turnhout-Malle.

De volgende onderwerpen staan op het programma :

1. Op woensdag 14 september vertelt André Sannen over "Hoe beginnen we eraan?";
2. Op donderdag 22 september handelt Florent Bosch over de "Burgerlijke Stand en parochieregisters";
3. Op woensdag 28 september spreekt Eddy Thielemans over "Andere genealogische bronnen";
4. Op woensdag 5 oktober behandelt Eugène van Autenboer het "Oud Schrift";
5. Op woensdag 12 oktober bespreekt Marc Van den Cloot de "Nieuwe technologie en genealogie".

Deze lessenreeks zal doorgaan in de Heischuur te Oosthoven, telkens om 20 u. Het is ideaal geschikt voor mensen die met genealogie willen starten of hun kennis willen opfrissen.

Deelnemen kan door het storten van 600 BEF op rekening nummer 001-1085134-71 t.n.v. Corsendonca, St. Bavostraat 9 te 2360 Oud-Turnhout met de vermelding van "Cursus genealogie". Alle deelnemers krijgen een syllabus.

Wim van Hout

Ten huize van ... Nand Van Mechelen

En de boer, hij ploegde verder...

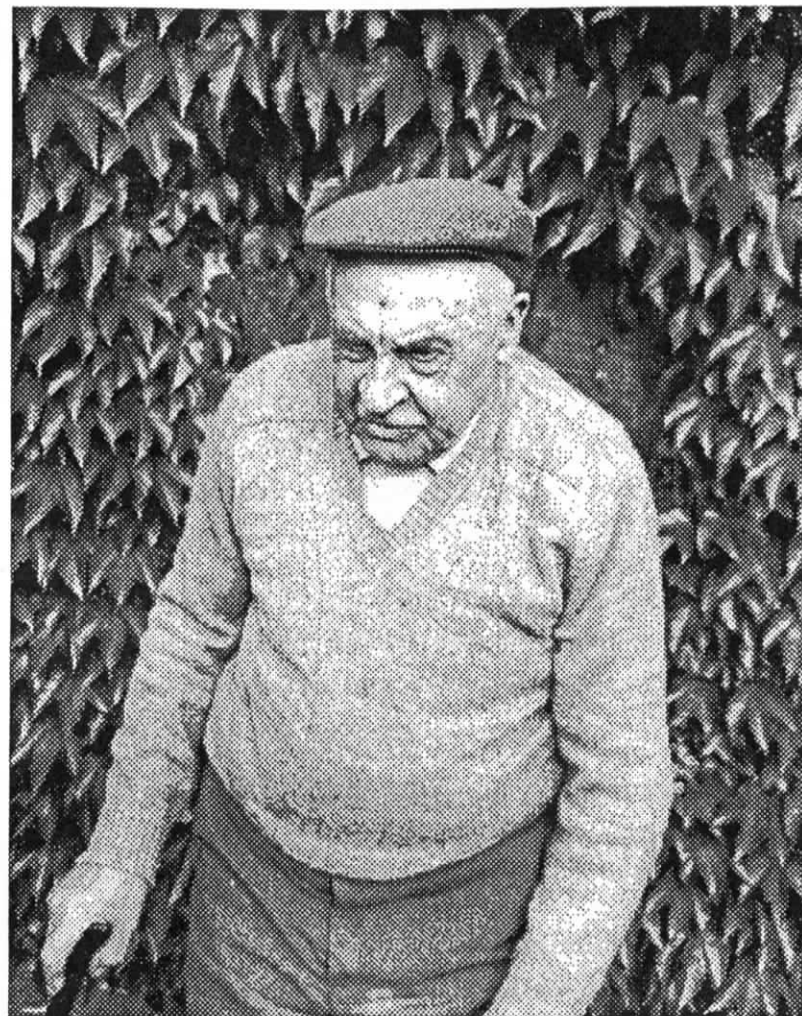
Tussen Oosthoven en Oud-Turnhoutdorp ligt Schuurhoven, een langgerekt gehucht aan een kronkelende straat. De vele akkers en weiden die het nu nog kent, zijn dan ook gemakkelijk bereikbaar. Het is duidelijk: in Schuurhoven heeft de landbouw steeds geprimeerd. We hebben dan ook een afspraak met een hoogbejaarde landbouwer : Nand Van Mechelen, die op het moment van ons interview 91 jaar is. Hendrik Ferdinand Eduard Van Mechelen werd in Oud-Turnhout ter streke Schuurhoven geboren op 26 juni 1902, als zoon van Lodewijk Van Mechelen, landbouwer, °Retie op 1 mei 1860, en Maria Elisabeth Thilemans, landbouwster, °Oud-Turnhout, op 22 oktober 1867. Louis huwde te Oud-Turnhout op 15 november 1893 met Maria. Nand is de kleinzoon van Henricus Josephus Van Mechelen, landbouwer, en Maria Catharina Loots enerzijds en van Josephus Thilemans, landbouwer, °Arendonk op 12 oktober 1834 en +Oud-Turnhout op 26 april 1892, en Maria Elisabeth Crols, landbouwster, °Turnhout, 17 mei 1837. Zijn grootouders van moederszijde huwden te Oud-Turnhout op 6 februari 1861. En hij is de achterkleinzoon van Adrianus Thilemans en Ida Verheyen uit Arendonk en Joannes Michael Crols en Joanna Maria Metten, landbouwers uit Oud-Turnhout.

Nand werd geboren op de ouderlijke hoeve waar hij nu nog steeds woont. Zijn benen willen niet meer al te goed mee, zodat hij heel wat tijd in zijn zetel doorbrengt met tv-kijken en sigaartjes roken. De lucifers branden vaak sneller op dan Nand zijn sigaar kan

aansteken, zodat hij ze vaak moet wegwerpen vooraleer zijn sigaartje brandt. Op de vraag of hij zijn vingers nog niet verbrand heeft, antwoordt hij dan ook laconiek: "Wel duizend keren!". De gaatjes in de vloerbekleding en zijn broek liegen er niet om. Nand is er van overtuigd dat roken niet slecht is voor de gezondheid: "Ik smoor al 80 jaar", vertelt hij, "Ik ben daar mee begonnen toen ik naar school ging. We kropen dan in 't geheim achter een houtkant en paften er lustig op los." Ondanks het feit dat hij niet meer goed te been is, kan hij zich toch nog steeds behelpen.

"De ouders van ons moeder hebben hier de boerderij gekocht van Van Laer", gaat Nand verder, "Dat was in 1880. Vroeger hing deze boerderij langs twee kanten met zijn gat aan de grond, want ze dateert al van in de jaren 1700 en toen zagen alle hoeven er zo uit. Ik heb ooit een balk in de schuur gevonden en daar stond 1700 en zoveel op. Toen ik stopte met boeren, heb ik de schuur afgebroken en daar kwamen verschillende balken te voorschijn waarop het jaartal gemerkt was. Allemaal uit 1700! Maar als ik er niet meer zal zijn, dan wordt ze helemaal afgebroken.

Aan de boerderij zelf heb ik niets meer verbouwd, buiten de nodige onderhoudswerken natuurlijk. Zo heb ik het dak volledig vernieuwd, met nieuwe pannen erop en ook een nieuwe roostering gelegd. De kepers die ik toen gebruikte, haalde ik rechtstreeks van het veld. De rest van het houtwerk kocht ik bij een schrijnwerker. Er waren toen niet zo veel kamers en zeker niet veel slaapkamers. Wij sliepen boven de kelder in een beddekoets. Zo'n beddekoetsen stonden in alle huizen. Zelfs in burgershuizen waren ze te vinden. Bij Van Gool bijvoorbeeld hadden ze er wel zes! In zo'n beddekoets sliepen er soms wel tot 10 kinderen in, want heel wat huizen hadden toen slechts twee plaatskens. Ze konden er allemaal in slapen. Maar nu is zoiets ongezond. Toch ging er toen niemand van dood!"

Nand Van Mechelen poseert voor zijn huis. Onbewust moeten we denken aan het gedicht van Theo Op de Beeck "De oude schuur"...

Foto : Jan Sels

De jeugdijaren laten steeds een diepe indruk na op een mensenleven, maar ze zijn niet altijd zo idyllisch.

“Wij waren met zeven kinderen thuis. Ons Wis (Maria Elisabeth, °Oud-Turnhout op 18 december 1896) was de oudste. Dan kwam onze Jef (Josephus Franciscus, °Oud-Turnhout op 10 mei 1898), onze Fik (Victor Petrus Antonius, °Oud-Turnhout op 10 juni 1901), dan ik, onze Hein (Philip Hendrik Lodewijk, °Oud-Turnhout op 14 oktober 1903), onze Ward (Jan Hendrik Eduard, °Oud-Turnhout op 5 april 1906) en ons Marie (Ludovica Maria Elisabeth Catharina, °Oud-Turnhout, 14 mei 1910).

Ik ging in Oosthoven naar ‘t school. We gingen langs de straat, die toen nog een aardeweg was, met alle kinderen uit de buurt samen naar school. De weg was wel bijzonder slecht. In de winter kon je er amper met een kar door. We zakten toen tot aan onze knieën in het slijk.

Ik zat bij meester Van Leemput, die wij “Dik tonneke” noemden in de klas. Hij was een strenge meester en ik heb van hem heel wat slagen gekregen. Ik ging niet graag naar school en na mijn plechtige communie ben ik dan ook thuis gebleven. Maar kort daarna brak de oorlog uit.

In onze jonge tijd gingen we niet veel weg. Er was toen ook niet zoveel te beleven. Toch waren er meer cafés dan nu. In Schuurhoven bijvoorbeeld waren er vier: Waar Herman Van Miert nu woont was er zelfs een brouwerij. Verder was er nog een café waar den Witte Hertogs gewoond heeft in de Brunostraat, en achter de schuur van Borgmans op de hoek van de Brunostraat en Schuurhoven. Waar het vierde café stond, weet ik niet meer zo goed. Bovendien hadden we geen geld om eens een pintje te gaan drinken.

Onze vader is echter vroeg gestorven. Hij overleed op 2 januari

1917 aan een hartziekte. Vanaf dat moment heb ik mee geboerd. Er was toen nog niemand getrouwd en iedereen van ons huishouden moest inspringen. Mijn twee zussen bleven thuis en ons moeder zat daar oud en versleten en toen ben ik ook maar thuis gebleven.

Ik heb ooit wel eens met iemand gegaan, maar ik ben toch altijd vrijgezel gebleven, maar ja, je bent nooit te oud om te trouwen. Als ze me nu vragen “Zijt ge nog niet getrouwd?”, dan zeg ik maar “‘t Is nog te vroeg!”. ‘t Is altijd te vroeg, denk ik. Ze zijn tegenwoordig amper een week getrouwd en ze scheiden al! Later is bijna iedereen getrouwd, behalve ik en mijn twee zussen. Met drie hebben we dan verder gewerkt op de boerderij. Met deze twee vrouwen in huis had ik genoeg. Ik moest er geen ander meer hebben. Nooit heb ik de afwas gedaan of zelf mijn bed opgedekt. Dat kunnen nu niet veel jonge mannen meer zeggen!”

Een oorlog verandert grondig het leven.

“Toen de Eerste Wereldoorlog uitbrak, was ik dus net van school. Van het binnenkomen van de Duitsers hebben wij hier op Schuurhoven niet veel gezien, omdat we niet aan de steenweg wonen. Tijdens de eerste oorlog veranderde er niet zoveel voor ons. De Duitsers hielden zich nogal aan de afgesproken akkoorden, maar dat was in de tweede oorlog helemaal anders!

In de eerste oorlog hebben we wel eens twee Duitsers in de kost gehad, maar dat was ongeveer alles. Toen hebben de mensen hier geen honger geleden. Voor bepaalde mensen heeft de oorlog heel wat meer gevolgen gehad. Zo is de Cleymans aan de kerk van Oosthoven acht jaar soldaat geweest! Eerst heeft hij vier jaar gediend en toen hij afzwaaide brak de eerste oorlog uit. Toen moest hij weer binnen.

CORSENDONCA

Tijdens de tweede oorlog daarentegen waren de mensen niet vrij meer. Toen hadden ze ook niets meer te eten. We moesten alles afgeven.

Bij het uitbreken van de oorlog zijn de Duitsers hier naast gekomen. We hadden toen een gezin uit Turnhout in huis en de man was ziek. Daar waren de Duitsers vies van. Ze hebben hier toen alles laten liggen.

Op Schuurhoven is er niet gevochten. In de hei hebben ze wel enkele bunkers gemaakt, waar ze met hun tanks en zo konden inrijden. Achter de Broederspleinen zijn de heuvels daarvan nu nog te zien. Om die bunkers te graven vorderden de Duitsers werkmannen op. 's Morgens liepen ze dan rond op zoek naar werklieden. Ik moest niet mee gaan spitten, want als baas van een boerderij hoefde je dat niet te doen. De knechten evenwel moesten allemaal meegaan, willen of niet."

In het begin van deze eeuw speelde het leven zich vooral af in het gehucht.

"Vroeger gingen wij vooral naar Oosthoven en we gingen maar weinig naar Oud-Turnhout. Maar ja, toen kwam je bijna nergens. Iedereen leefde meer in zijn eigen gehuchtje. De boeren die aan de Steenweg op Ravels woonden, waren toen al ver weg voor ons. Toen ik naar den troep moest, wist ik niet waar het station was! Op de markt in Turnhout was ik al dikwijls geweest, maar het station van Turnhout kende ik niet. Ik heb tien maanden gediend in Berchem en dat was toen het andere eind van de wereld.

Schuurhoven stond toen ook meer op zijn eigen benen. We konden er alles krijgen wat we nodig hadden. Waar Herman Van Miert nu woont, stond er tegen de boerderij aangebouwd een kruidenierswinkeltje, en daar was alles te koop.

CORSENDONCA

De mensen hingen toen ook veel meer aan elkaar. In Schuurhoven was er niet veel te beleven en de mensen trokken naar elkaar om daar met de kaarten te spelen. Met onze burens hebben we hier heel wat kaartjes gelegd.

Er stonden natuurlijk ook heel wat minder huizen en de hei was niet zover weg. In de hei hadden die van Versteyleylen en De Somer nog vele stukken grond liggen om op te komen jagen. Honderden hectaren waren in het bezit van deze rijken. Misonne heeft de villa aan de Echelkuil in 1938 laten zetten en is daar toen zelf gaan wonen. Hij had elf kinderen. Later is hij met zijn gezin naar het Zwaneven getrokken. Misonne zelf is wel in zijn villa aan de Echelkuil gestorven. Later is dat stuk verkocht aan een Hollander, die er in de jaren '60 nog een geheime drankstokerij heeft gehad totdat hij opgepakt werd.

In de loop van de jaren is er op Schuurhoven natuurlijk heel wat veranderd. In 1916 hebben ze elektriciteit gelegd. Dat was in volle oorlog. De leiding kwam uit Arendonk zodat wij hier van de eersten waren die elektriciteit kregen. Toen onze vader stierf op 2 januari 1917 hadden wij al licht. Dat weet ik nog goed. Het licht bleef toen branden tot elf uur. Dan plinkte het eens en dan had ge nog vijf minuten de tijd om in uw bed te kruipen en dan was het gedaan. Waterleiding hadden we niet. Het water dat we nodig hadden, schepten we uit een put. Die put staat er nu nog, maar we hebben hem dicht gemaakt."

Schuurhoven was een gehucht van landbouwers.

"Door het wegvallen van onze vader moest iedereen inspringen op de boerderij. Nadat bijna iedereen getrouwd was, heb ik jarenlang alleen geboerd. Ik had maar een werkman in dienst. Toen ik de boerderij overnam hadden wij een tiental koeien. Dat

CORSENDONCA

was toen een hele boer! Daar moest je toen met een gans gezin voor werken. Nu hebben ze gemakkelijk 200 à 300 koeien en het bedrijf wordt door man en vrouw gedaan. We hebben nog een tijdje verder gewerkt met die 10 koeien. Alleen onze Hein, die hier als knecht werkte, kwam toen helpen. Alleen in de oogst kwam er nog een werkman bij.

In het begin hadden wij naast de koeien ook nog varkens, die we fokten voor de verkoop en voor eigen gebruik. Een stuk of vier, vijf per jaar, al naargelang we op konden. De varkens werden toen vanaf november tot Pasen geslacht, eerst door Zander Van Mechelen en later door Gustje Wijnants. Dat was een hele belevenis. De slachter kwam dan te voet in zijn witte kiel en de bijl hing dan naast zijn benen te slingeren. Het vlees werd in het zout gestoken. De dag na het slachten werd het varken uitgebeend en in een houten kuip gelegd vol met pekkel. Dan werd er zout over gestrooid en na drie weken werd het vlees eruit gehaald, want anders werd het te zout. De hespen werden dan in de schouw gehangen om droog te blijven, want anders wordt het vlees natuurlijk rot.

Onze boerderij was een twaalf à dertien hectare groot. Later heb ik nog enkele stukken bijgehuurd. In het begin verbouwden wij graangewassen en eten voor de koeien. Het koren werd in oktober gezaaid en in juni afgedaan. Dit gebeurde toen nog met de hand. Aan 300 roeden (d.i. 1 ha n.v.d.r.) werkten we toen met vijf man. Eerst werd het afgepikt, daarna opgebonden en dan rechtgezet. Zo'n bussel koren werd een "gerf" genoemd. Er werden 4 gerven in 't midden op elkander gelegd. Aan de kop werd er dan een stroband rondgebonden. De benen werden dan uiteengezet en tussen de benen werden dan overal twee gerven ingestoken. Zo bleef dat goed rechtstaan tegen de wind.

Als het koren droog was, werd het naar huis gehaald. In het begin

CORSENDONCA

Nand aan het werk op het dak van zijn schuur.

Foto en creatie : Gustaaf Aerts

werd er met de dorsvlegel gewerkt, maar later is de dorsmachine gekomen.

Het graan werd gemalen in de Oosthovense molen. Vroeger gingen we ook naar de Oud-Turnhoutse windmolen. Die was van Joosten-Luyckx. Later is de molenaar begonnen met meststoffen en voedergoed. En ongeveer zestig jaar geleden is die naar de vaart in Turnhout getrokken. Joosten zelf is in de oorlog doodgeschoten bij het binnenkomen van de Duitsers. Hij kwam in zijn poort kijken en dat is hem fataal geworden.

Voor de beesten werd er klaver gezaaid. Na de oogst werd er op de kwade grond nog speurie gezaaid, omdat er anders niets groeide. De koeien konden er dan op grazen. Op de goede grond werden er rapen gezaaid. In het begin werden de rapen niet zo groot, maar toen er later voldoende meststoffen waren wel. Bieten

hebben we ook gezet. Eerst werd er zoveel mogelijk in het voederkot gelegd. De overschot werd in een bietengroef gelegd met goed wat zand erover, zodat ze niet konden bevriezen. Het gaar stoken van die bieten in de winter was een kwaad werk!

Het werk deed ik vroeger met één paard, een Brabants trekpaard. In de oorlog heb ik een os gehad. We hadden toen schrik dat ze het paard zouden meenemen, hé! Die os was sterker dan een paard. Maar hij kon de zon niet uitstaan. Dan kroop hij in de kant en trok de kar mee natuurlijk. Als hij uit de stal een kar mest moest rijden, dan ging hij op zijn knieën zitten en zo kroop hij er dan uit. Toen de oorlog voorbij was, hebben we hem weggedaan. Ooit heb ik twee paarden gehad, veulens nog, maar niet om te werken. Nu zijn er niet zoveel Brabanders meer. Louis Van Laer heeft er nog een staan, maar dat zal hem wel veel geld kosten, want dat is nu luxe geworden!

Op elke hoeve liepen er natuurlijk kippen rond. Nu geven ze voor zo'n scharreleieren heel wat geld, maar voor ons was dat toen gewoon. Er zat een haan bij en af en toe broedde er eens een kip en zo hadden we altijd kippen. Als er hanen bij waren, deden we die in de pot.

Op de boerderij was er natuurlijk een werkverdeling. Koeien melken, dat is vrouwenwerk. Ik deed het werk op het land. Later is het mansvolk ook beginnen melken. Dat is stillekens aan begonnen na de oorlog. Mijn dag begon om half zes, zes uur. Dat is nu half acht, want we zitten twee uur voor op de zon. Eerst werden de koeien in de stal gemolken. Aangezien de weilanden hier achter de boerderij lagen, werden de beesten elke avond terug naar de stal gevoerd. Dat was natuurlijk gemakkelijk. De meeste boeren hadden toen wel wat land aan hun huis liggen. Nadien zijn ze in de weiden gaan melken. Dat kwam omdat ze toen de hei hebben omgescheurd om er weiden van te maken.

Er was hier nog heel wat heide. Ze begon achter de Schuurhovenseberg en liep tot in Arendonk toe. Ikzelf had een stuk dat de "Braeckelee" heet. Elk stuk grond had toen een naam. Na de eerste oorlog is men begonnen met de heide te ontginnen. Ik heb nog geweten dat men hier in 1914 de heide begon te ontginnen. Dat gebeurde toen door boerenzonen die een stuk heide hadden. Ikzelf heb toen ook nog heel wat heideland in weiland omgezet. Eerst werden de bomen uitgekapt en daarna werd het land omgeploegd. Er waren drie paarden nodig om de heidegrond om te ploegen. De grond was natuurlijk bijzonder taai. En er was geen enkele tractor. Het duurde toen ook bijzonder lang vooraleer dat land wat opbracht. Dat moest toen eerst heel goed bemest worden. Vroeger kon je niets omdoen want er was geen mest. Er waste niks. Nu mag je begot niet meer mesten waar je graag mest. En als ze die oude heidegronden niet meer mogen bemesten, dan wast er op die goede grond nooit niks meer. Als die groen mannen nu zo van hun kloten blijven maken, dan groeit er binnen vijf jaren niks meer! Niks! Niks! Dan is er geen eten meer in Oud-Turnhout. En in heel de wereld niet! Ze zeggen: "Al dat teveel aan mest kruipt in de grond." Allemaal zever begot! Dat was hier in de heide goede grond. Geen poedergrond of zo. Ze zaaien daar elk jaar nu maïs en zetten er patatten."

Het landbouwleven bestond niet alleen uit boeren, maar ook uit meiden en knechten.

"Vroeger waren er op alle boerderijen meiden en knechten in dienst. Meestal bleven ze een jaar in dienst. Op 16 maart van elk jaar konden de meiden en knechten vertrekken om bij een andere boer in dienst te gaan. Dat was dan de periode zo net voor dat het grote werk moest beginnen. En het gebeurde veel dat de knechten

en meiden vertrokken. Als ze een frank meer konden verdienen dan gingen ze naar een andere boer. De knechten verdienden heel vroeger 2 frank per maand. Ze kregen dan nog wel kost en inwoon er bij. Een pintje koste toen 5 centiem, zodat ze eigenlijk niet veel hadden.

Toen ik naar school ging verdiende een werkman 3 frank per dag, dat is 18 frank per week. Ze moesten toen van 's morgens zes tot 's avonds zes uur werken, zes dagen in de week! Ze hadden geen verlof, behalve met tweede paasdag. En die dag zetten alle arbeiders die op de fabrieken gingen werken hier bij de boeren een reepje patatten. En dan mocht het nog vriezen, hagelen of sneeuwen, die dag werden ze gezet! En er was er geen een die ze 's zondags durfde zetten!

Voor de oorlog was het armoede troef, zoals nu in Somalië en daar achter, maar nu zijn de mensen allemaal heren."

In de loop van de tijd is de landbouwsector zich gaan organiseren.

"In Oosthoven was er ook een Boerenbond. Nol Michielsens op het Heieinde was toen de voorzitter. Later zijn die Michielsens naar Canada getrokken. De boeren dachten toen dat ze het hier slecht hadden, maar achteraf bleek dat het ginder nog erger was. Er zijn er toen verschillende vertrokken, naar Canada. Honderden boeren uit Weelde, Poppel en Holland hebben vlak na de tweede oorlog de oversteek gemaakt. Nol was eerst eens gaan kijken in Canada. Hij heeft er toen een half jaar gezeten. En we hebben hem eens met de Boerenbond ondervraagd. "Daar ga ik nu of nooit of van zijn leven meer heen", zei hij, "Want ik heb dat half jaar altijd buiten moeten slapen of in barakken." En drie weken later vliegt hij gelijk een klamper rats naar Canada! Hij heeft zijn kinderen nog

met de politie op de boot moeten laten slepen, want die waren al wat ouder, hadden verkering en wilden niet mee gaan. Toen hij op pensioen ging, is hij nog eens hier geweest. "Nu kom ik van z'n leven niet meer", zei hij. Dat was logisch, want ze kregen geen geld meer van Canada. Vroeger, toen ze actief waren, mochten ze eens in verlof naar huis komen. Ja, die mensen hebben daar afgezien.

Ik ben een tijd voorzitter geweest van de Boerenbond. Nelles Hendrickx was er ook bij, evenals Richard De Witte, Nand Van Beek en Milleke Van Miert van 't Heieinde. Wij wisselden elkaar elke zes jaar af voor het voorzitterschap, want niemand wou het doen. De Boerenbond was vooral aan- en verkopen, en dan nog braaf zijn en bidden, hé!

Er waren maar weinig kontakten met Oud-Turnhout, want ja, tussen Oosthoven en Oud-Turnhout, dat boterde vroeger niet. In Oud-Turnhout zeiden ze toen dat ze de koei van Oosthoven kwamen melken. Ze zagen ze nog niet staan, die van Oosthoven! Wij woonden wel midden tussen de twee kerken in, maar toch gingen wij altijd naar Oosthoven. Daar hebben wij ons communie gedaan, en in Oud-Turnhout niet."

Een landbouwer op pensioen.

"In 1965 ben ik op pensioen gegaan. Ik ben onmiddellijk gestopt met boeren, want wij mochten toen bij pensionering geen beesten meer houden en geen roede grond meer hebben. Nu boeren de gepensioneerden nog zo groot als voordien. Dat mochten ze niet toelaten!

Ik heb mijn gronden in stukken verkocht aan de een en de andere. Want bij mij lagen er geen stukken bouwgrond in, zodat ik daarvan niet heb kunnen profiteren.

Ik heb nu driehonderd maanden pensioen getrokken, en elke maand moet ik bijleggen, want ik trek bijna niks. En dan zijn de centen op den duur op. Als ik evenveel pensioen zou krijgen als de mensen nu, dan moest ik nog 10 miljoen achterstand trekken. Maar dat geven ze niet, hé! En dat ligt verdomme aan de Boerenbond. Die hebben dat pensioen mee samengesteld. En ze hebben alle zelfstandigen over ene kam geschoren. Dat de zelfstandigen die een fabriek hebben niks krijgen, da's normaal, die hebben geld genoeg. Maar als ik nu naar een oudemannenhuis moet, dan moet ik bij mijn pensioentje 30.000 BEF per maand bijleggen. En dan zijn ze gauw op, hoor!"

In een gehucht of dorp nam de godsdienst een belangrijke plaats in.

"Ik heb lange tijd in het kerkfabriek gezeten. Toen Charel Van Gool stierf, ben ik in zijn plaats gekomen. Mijn vader zat vroeger ook in het kerkfabriek. En toen die stierf, waren wij nog te klein om hem op te volgen. Toen in 1981 pastoor Bogaerts is gekomen, toen ben ik uit het kerkfabriek gegaan.

Ik heb alle pastoors van Oosthoven gekend. Pastoor Kruyfhoofd was een ferme tip. Hij was bijzonder streng. Als je iets aan 't doen was wat je niet mocht doen, dan sprong hij uit zijn sokken als hij aan het preken was. Ik weet nog dat er een boer was die 's zondagsnamiddags zijn pik aan 't haren was. En dat had pastoor Kruyfhoofd gezien. Op de preekstoel zei hij dan dat dat niet mocht, want dat was werken en dat mocht niet op zondag! Zelfs de was afstoken mocht niet. Toen mocht ge 's zondags nog geen knop aan uw fluitjesbroek naaien.

Daarna hebben we Gillis gehad. Die kwam uit Zondereigen en hij was een losse. Daarna kregen we Gorris. Die was nog lossier. Hij kon drie missen doen binnen het uur! Die stond daar niet te zeveren

zoals ze nu doen. Hij heeft ooit eens controle gehad omdat hij te rap was om de biecht te horen. Er mochten er 200 staan een kwartier voor de mis begon, maar die waren er allemaal door! Pastoor Masui was er een uit de grote wereld. Van Luc Van den Brande, de minister van de Vlaamse Regering, was hij nonkel. Ooit heeft er op de pastorij nog een neef van Masui gewoond. Die konden ze toen in Mechelen geen baas. Achteraf is die getrouwd met een dochter van Cleymans.

In 1888 is Oosthoven een parochie geworden. Daarvoor stond er hier een kapel die bediend werd door een kapelaan. Mijn grootvader, Thielemans, was een van de eerste kerkmeesters en heeft ook nog in het kerkfabriek gezeten. In 1893 werd de kerk gebouwd en de dochter van meester Van Leemput was de eerste die er in gedoopt werd. Dat was mijn nicht. Voor de oprichting van de parochie moesten alle mensen die op het geleg woonden te voet naar de kerk van Oud-Turnhout gaan. Ook de mensen van Corsendonk en de Hoge Darisdonk moesten toen te voet naar de kerk. En er waren slechts twee missen, hé! De vrouwen gingen dan naar de vroegmis en de mannen naar de hoogmis. Als de boeren van Corsendonk naar de mis gingen, dan kwamen ze halverwege hun vrouw tegen die dan op de terugweg was! Want dat was toen een hele afstand, hé! En ze lieten hun kinderen dan maar gewoon thuis liggen. Da's toch niet verantwoord! Maar het moest, hé. Na de hoogmis gingen er velen een pot pakken en een kaartje leggen. Ik ging toen een pint pakken bij de Meerts in café "Onder den Toren". Ik ben daar jaren gaan kaarten. De hoogmis was toen om half tien en het lof om drie uur, zodat er toch wat tijd was om even in het café te blijven zitten. Als 't hoge middag was gingen wij naar huis. Dan waren we nog gemakkelijk op tijd om naar het lof te gaan."

Jan Sels en Wim van Hout

Een brok authentieke Oud-Turnhoutse geschiedenis

Een paar maanden geleden ontvingen we van dr. L.Dierckx uit Hoboken een copie van de memoires van de Oud-Turnhoutenaar Adriaan Daelen.

Dr. Dierckx is als kinderarts werkzaam in Hoboken, maar vertoefde als kind zeer veel bij zijn familie in onze gemeente, waar hij overigens ook nu nog geregeld op bezoek komt. Vader Fr. Dierckx, eveneens geneesheer, was één van de eerste universitair-tairen die Oud-Turnhout heeft voortgebracht. Fr. Dierckx werd geboren op Schuurhoven, maar trok na het behalen van zijn diploma naar het Antwerpse om zijn beroep uit te oefenen.

Adriaan Daelen, wiens memoires ons ter beschikking gesteld werden, was een rasecht Oud-Turnhoutenaar maar vond de enge begrenzing van zijn dorp te klein, hij droomde ervan een groot bedrijf op te richten. De man trok voor zijn studies naar Turnhout en Antwerpen, waar hij als jonge man van amper 20 jaar in 1828 een meubelmakerij opstartte. Hij ging zich bekwamen in Brussel en via een omzwerving langs Parijs, kwam hij opnieuw in Antwerpen terecht. Zijn bedrijfsje werd een onderneming met een fameuze omzet en verwierf een faam over de grenzen heen. Adriaan Daelen schreef zijn levensverhaal in een eenvoudig schoolschrift; het is een bijzonder boeiend stuk Oud-Turnhoutse geschiedenis.

De memoires werden in een afzonderlijk boek door dr. L.Dierckx toegelicht en becommentarieerd.

Wij wensen de heer Dierckx te bedanken voor dit zeer waardevolle werk dat hij aan de heemkundekring schonk. Het zal zeker een plaats krijgen in één van de volgende publicaties van de kring; wie weet. Mogelijk groeit vanuit dit werk een "Oud-Turnhout en zijn verleden 4" ?

Hugo Miguet

Uitstap naar Heemkring "Carel de Roy" te Alphen.

Op zondag 1 mei ging "Corsendonca" op vriendenbezoek bij de Alphenheemkring "Carel de Roy". De opkomst voor deze allereerste uitstap, 17 deelnemers, mag qua aantal als een succes beschouwd worden, en dit biedt natuurlijk perspectieven naar de toekomst toe.

De deelnemers aan het vriendenbezoek poseren voor het oud Protestantse kerkje, dat nu omgevormd is tot heemmuseum.

Foto : Jef van Dooren

We werden door de bestuursleden van "Carel de Roy" op een bijzonder hartelijke wijze ontvangen. Bij een tas koffie met gebak

gaf de heer Hardeveld in het pittoresk oud Protestants kerkje een overzicht van de werking van de Alphense heemkring. Na de koffie kregen we onder leiding van de voorzitter, een geleid bezoek aan het heemmuseum.

Na deze rondleiding verkenden we nog de omgeving van Alphen: de Prinsenhoeve, zijnde de voormalige tempeliershoeve die nauw verbonden was met deze in Oud-Turnhout, werd bezocht, evenals het oude pestkerkhof en de hoeve "Nuwelijnde" (Nieuwelandse hoeve). Van de eigenaar kregen we een interessante rondleiding in deze laatste hoeve, die voor het eerst in begin 1200 reeds werd vermeld. De Nieuwelandse hoeve blijkt tijdens de bevrijding in 1944 ook een tijdje in de frontlijn gelegen te hebben. De vele schrapnelstukken zijn hier nog het levende bewijs van. En zij die wensten mochten zo'n stuk als souvenir mee naar huis nemen.

Wim van Hout

Het ding

Aan die lange oorlog was plots een einde gekomen. We wisten niet waarom, misschien ook zo maar....

Voor ons, jongens, is er weer veel te beleven. De hele dag hangen we rond bij de steenweg om de soldaten te zien voorbijtrekken, op de weg terug naar ergens hun ver land. Het zijn ordeloze troepen met alle mogelijke voertuigen. We zien zelfs een hondekar en een kruiwagen. Die soldaten zijn ook blij omdat de oorlog voorbij is en zij terug naar huis mogen. Ze zingen en doen vriendelijk tegen ons. Ze verkopen hun laarzen en mantels en andere dingen werpen ze in de sloten langs de weg.

We rapen alles op wat de soldaten achterlaten. We hebben allemaal een stalen helm, een zware pot, die over onze oren tot op onze schouders zakt. We steken er een pak hooi in en dan past die helm. We hebben nog veel meer, van die kleine spaden en bijlen, eetketeltjes en ransels. En onze zakken zitten vol met allerlei kleinere prullen. We hebben ons nooit zo rijk geweten.

Maar Fredje van de kleermaker, hij is klein en teer en heel blond, steekt ons met zijn vondst allemaal de loef af. Fredje heeft het ding. Hij alleen heeft het, want hoe we ook zochten, er werd zo geen tweede gevonden. Het is een zwaar cilindertje, tien centimeter lang en een duim dik, en het blinkt als goud. Mogelijk is het echt goud en heel veel waard. Fredje denkt ook zo en hij doet het ding niet weg, wat de jongens er ook voor bieden en beloven. Hij heeft het altijd bij zich en thuis laat hij het niet zien.

Als er geen soldaten meer komen, gaan we oorlog spelen met onze helmen en ransels en ander soldatentuig. We maken houten geweren en sabels en delven loopgraven. We voeren onze oorlog

zo echt dat er ware vechtpartijen van komen. Tot onze ouders dit spel verbieden en ons alles afnemen. Zo komt onze oorlogsbuit terecht bij de andere rommel op de zolders en in de schuurtjes. Maar Fredje van de kleermaker heeft nog altijd het ding. Bij elke gelegenheid loopt hij er mede te pronken. Het gebeurt dat we het eens mogen vasthouden. Heel even maar, want hij neemt het ons dadelijk weer af, hijgt er dan op en wrijft en poetst tot het weer blinkt als een spiegel.

Wat zou er wel in kunnen zitten, binnen in het ding? Dat hebben we ons al zo dikwijls afgevraagd. Joske van de smid stelde Fredje eens voor met het ding naar zijn vader te gaan. De smid krijgt het zeker open, die heeft daar het juiste gerief voor, hij kan het zelfs doorzagen. Maar Joske krijgt Fredje niet mede naar de smidse. We besluiten ons onverschillig te houden, over het ding niet meer te spreken en het niet eens meer te bekijken als Fredje er mede voor de dag komt.

“Het kan niet open,” komt hij ons op zekere dag vertellen. “Ik heb het gisteren geprobeerd met de nijptang, kijk maar.”

Nu kijken we toch en we zien een paar krasjes op het ding.

“Het zit vol goud.” beweert Fredje. “Het is helemaal van goud, van binnen en van buiten.”

En hij gaat het bewaren tot hij groot is. Dan verkoopt hij het ding en dan is hij rijk. Dan gaat hij van alles kopen, een fiets en een auto en een heel groot huis.

Daar lachen we een om, maar achteraf denken we dat Fredje wel eens gelijk hebben kan.

De winter na die oorlog gaat voorbij en dan komt de tijd dat overal in de Kempen de bossen verkocht worden, want in de Limburgse koolmijnen hebben ze veel hout nodig. De bossen staan tot vlakbij het dorp. Als de boomzagers komen zijn we er weer bij om de hoge en zware dennen te zien neersuizen. En dan zitten we als

eekhorentjes te wippen en te wiegen op de takken van de gevelde bomen. Spoedig zijn onze armen en benen één bult en één schram, maar nooit hebben we zo prettig gespeeld. Zelfs de boomzagers beleven er groot plezier aan en dikwijls genoeg vergeten ze hun werk om naar ons te kijken. Fredje van de kleermaker doet er niet lang aan mede. Fredje is te teder voor ons ruwe spel en daarom kijkt hij maar.

Het is een stralende zomerdag en heel warm. De zon brandt en de terpentijn druipt uit de doorgezaagde en ontschorste dennen. We spelen aap en jagen elkander achterna, van de ene tak naar de andere wippend. En we schreeuwen en gillen en trekken apensnoeten. We lijken wel dol geworden en de boomzagers lachen zich krom.

Fredje zit op een hoge stapel boomstammen. Hij heeft het ding weer in zijn handen, hij houdt het in de zon. Het werkt als een spiegeltje en Fredje vermaakt zich met felle straaltjes naar onze ogen te mikken.

Ik loop even tot bij Fredje. In de klas zitten we samen op dezelfde bank en ik ben Fredjes beste vriend. Hij laat me ook eens spiegelen met het ding. Ik voel dat het heel warm geworden is van het zo in de zon te houden.

“Pas maar op dat het niet smelt,” zeg ik.

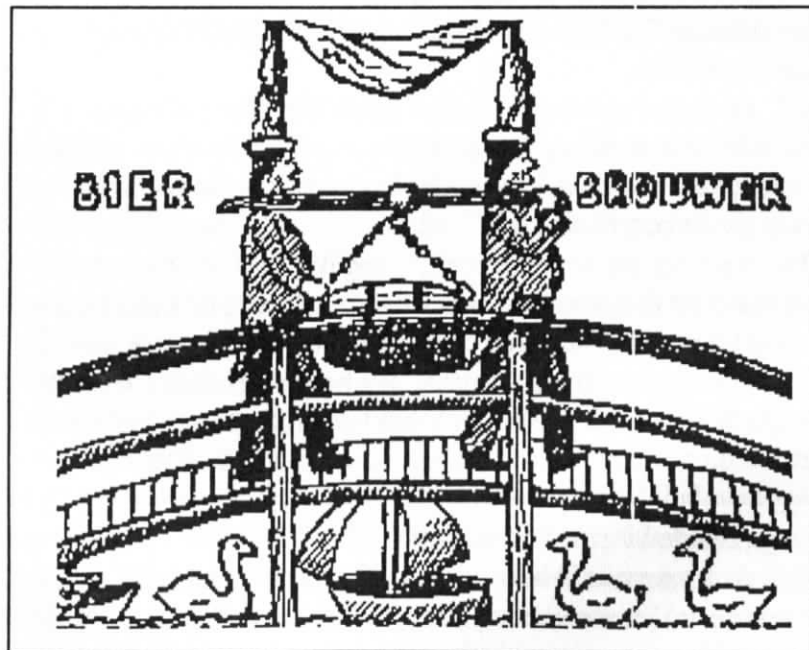
Even later zit ik opnieuw te wippen en te gillen bij de andere apen. Dan gebeurt het. We horen een korte, harde knal en we zien het ding uiteenspatten als een vuurbal. We horen één enkele kreet van Fredje en we zien hem van de houtstapel rollen. Dan ligt Fredje daar en hij roert niet meer. We zien bloed, veel bloed en we lopen weg, naar huis, om daar te vertellen dat het ding ontplofte en dat Fredje van de kleermaker nu dood is.

Het hele dorp raakt in beroering. De mensen lopen naar het bos. Daar is de dokter al met Fredje bezig. We horen zeggen dat hij niet

dood is, maar heel erg gewond. De hand waarmee hij het ding vasthield is helemaal aan flarden gescheurd. Fredje wordt naar huis gedragen en later op de dag haalt de ziekenwagen hem weg. Het duurt vele weken eer Fredje weer naar huis komt. Na nog enkele weken komt hij terug naar school. Hij is dezelfde Fredje van vroeger nog, klein en teer en heel blond. Hij heeft een kunsthand. Het is net een echte met een zwarte handschoen. We moeten er steeds naar kijken.

...Want toen had Fredje van de kleermaker weer iets dat wij niet hadden.

Leo Op de Beeck

De gemeenteraad 100 jaar geleden.

In 1894 duurt het bijna twee maanden voor de gemeenteraad van onze gemeente voor de eerste keer bijeenkomt. Onder het voorzitterschap van burgemeester Jan Broeckx bespreken de raadsleden een voorstel om de plaats van de wissel van de buurtspoorweg Turnhout - Arendonk te verleggen. De voorzitter van het Armenbestuur en tevens schepen Meynendonckx, legt uit dat hij reeds een ontmoeting had met de heer Van Aken, dd. ingenieur van de provincie. Door het verleggen van de wissel kan de grond ten zuiden ervan als bouwgrond verkocht worden. Dat brengt minstens het dubbele op, aldus Meynendonckx en geld kan het armenbestuur zeker gebruiken. Al de raadsleden delen deze zienswijze en keuren unaniem het voorstel goed.

De bespreking van de plannen van het gemeentehuis worden verdaagd naar een latere zitting.

Meer werk hebben de raadsleden tijdens de bijeenkomst van 19 april 1894. Het proces-verbaal van de aanbesteding van het nieuw te bouwen gemeentehuis wordt voorgelezen. De heer Antoon Faes van Turnhout heeft ingetekend met de laagste prijs, zijnde 30.953 fr. De gemeenteraad verklaart unaniem deze bieding niet aan te nemen, noch goed te keuren. Of er een nieuwe aanbesteding komt zal later uitgemaakt worden is de mening van zeven raadsleden tegen één.

De openbare veiling van "rusch en strooisel" uit de Liereman wordt aanvaard, net zoals de overeenkomst met de Godshuizen van Arendonk voor het verplegen van behoeftige zieken.

De provincie wil een waterleiding aanleggen onder de buurtweg nr 33. De raadsleden zijn niet zinnens zich zo maar akkoord te verklaren met deze aanleg. Zij willen eerst weten wie voor het

jaarlijkse onderhoud zal instaan. Dit had de gemeente Oud-Turnhout reeds vroeger aan de gouverneur gevraagd, maar blijkbaar antwoordde deze niet. Daarom besliste men met vier stemmen tegen drie en één onthouding om hem te herinneren aan deze vroegere aanvraag.

De rol van het onderhoud van de buurtwegen wordt goedgekeurd. De kostprijs van deze werken wordt geraamd op 650,50 fr. Tevens zorgen de gemeenteraadsleden voor wat inkomsten. Zij bepalen immers de gemeentebelastingen voor het jaar 1894. Men raamt de ontvangsten op 5.772 fr. Alles hiervan zal wel niet geïnd worden, immers voor de jaren 1891 en 1892 stemmen de raadsleden in om het dossier belastingen te sluiten ondanks dat er nog 34 fr niet ontvangen is.

Op 27 april 1894 worden de plannen voor het bouwen van het nieuwe gemeentehuis nogmaals besproken. De aanbesteding was ruim boven de ramingsprijs en in de vorige zitting had men besloten later te beslissen over een nieuwe poging. Wat er allemaal gezegd is kunnen we nu 100 jaar later niet meer achterhalen; in het verslag van gemeentesecretaris Petrus Diels, vinden we enkel de aantekening: "De raad besluit met zes stemmen tegen twee eene verdere aanbesteding onbepaald te verschuiven".

Op 22 mei worden achtereenvolgens de rekeningen van het Armenbestuur, de Godshuizen en de Gemeente goedgekeurd. Verder vraagt de raad toestemming aan de gouverneur om enkele bijzondere kredieten te mogen inschrijven:

1. om de rekening toegezonden door de Nationale Maatschappij van Buurtspoorwegen groot 577,08 fr te betalen.
2. om de kosten van zegels en registratierechten (29,70 fr) voor het opmaken van het lastenkohier en plans van het nieuwe gemeentehuis te kunnen betalen
3. 30 fr voor de aankoop van 2 stempels voor het gemeentehuis

4. 350 fr voor het maken van een weg in de "Liereman", nuttig om op een eenvoudiger wijze de jaarlijks te verkopen "rusch en stroosel" te vervoeren.

Dat het niet altijd boterde in de gemeenteraad is reeds vroeger duidelijk geworden. E.H. Hermans was benoemd als pastoor van de parochie St Bavo en om de inhaling op een gepaste wijze te laten verlopen werd een feestcomité gevormd. De kosten van het versieren van de parochie werd op 400 fr geraamd en het comité besloot een subsidie aan te vragen. We lezen bij de goedkeuring (vier stemmen tegen één) van een krediet van 200 fr tijdens de zitting van 27 juni een interessante opmerking. Jan Roes verklaart zijn tegenstem als volgt: (integrale tekst) "Het krediet voor de inhalingskosten voor den nieuw benoemden pastoor stemmen is na mijn inzien eene onrechtvaardigheid daarstellen. Immers de gemeente bestaat uit 3 parochies; welnu Oosthoven heeft niets gekregen voor de inhaling van zijn pastoor; Schoonbroeck heeft het niet durven vragen omdat het aan Oosthoven was geweigerd. Oud-Turnhout, telkenmale als er gepalverd wordt in het Centrum, stemt de raad Kredieten - over 21 maanden dan heeft men nog eene toelage gestemd enkelijk voor de zilveren jubelfeest van den heer Van Bladel. Wil het centrum eer aandoen aan hunnen herder, dat zulks dan gebeure op kosten der parochianen, gelijk het Oosthoven en Schoonbroek gedaan hebben. Alzoo doende, zult gij het zoo verre brengen, dat de twee parochies van Oosthoven en Schoonbroek zich zullen aftrekken van Oud-Turnhout. Dan kunt gij uw eigen gelden besteden gelijk gij wilt. Wat mij aangaat, weet wel dat ik dit zal publiek maken in mijne parochie als dit krediet gestemd wordt."

Leo Verstraelen

Aanwinsten bibliotheek

De genealogische bibliotheek van Corsendonca is tijdens de voorbije winterperiode danig uitgebreid. Niet alleen werden er een aantal boeken aangekocht, maar met de toestemming van de respectievelijke auteurs hebben we een aantal bewerkte parochieregisters van de ons omringende gemeenten, kunnen kopiëren.

Zo kocht de bibliotheek de volgende werken aan:

- De broedvogels van de Turnhoutse Kempen van Willem Paulussen;
- Inventaire des lettres de legitimation van W. Van Hille;
- Monumenten en landschappen in België - Juridische aspecten, van Anne Mie Draye;
- De Tijdrekening - De kalender, Juliaans, Gregoriaans, republikeins, van Donald Vandecandelaere;
- De bevolking van de parochie Tielen (Kempen) deel I en II, van Maurice Sebrechts;

Van de volgende gemeenten werden de bewerkte parochieregisters gefotokopieerd:

Gierle:

Dopen : 1594 - 1803 (Deel A-E, F-M, N-Z);

Huwelijken : 1594 - 1797;

Overlijdens : 1594 - 1830.

Retie:

Dopen : 1596 - 1676;

Dopen : 1676 - 1797;

Geboorten : 1806 - 1850 (Deel 1, 2 en 3);

Huwelijken : 1643 - 1797;

Huwelijken : 1806 - 1850;

Huwelijken : 1851 - 1900 (Deel 1 en 2);

Overlijdens : 1659 - 1797;

Overlijdens : 1806 - 1850;

Overlijdens : 1851 - 1900.

Het is natuurlijk de bedoeling dat onze bibliotheek zich in de toekomst nog zal uitbreiden. Belangstellenden kunnen nu reeds tijdens de opening van ons heemmuseum deze werken raadplegen.

Wim van Hout

Eene wandeling naar de Vlaamsche Ker- mis

(Wijze: "Een Reisje naar Brussel.")

I.

Wie naar Oosthoven graag eens een wand'ling wil doen,

Die zal het zich nimmer beklagen:

Ge hebt maar een kaart van een kwartje van doen;

't Is voor iedere beurs dus te wagen.

En ge ziet er op 't Kerremisveld

Al het schoon, dat 't program u vermeldt:

Duizend wond'ren voor eenige centen! (Bis)

En ge wordt er ontvangen zoo gul en beleefd.

Met Vlaamsche complimenten! (Bis)

CORSENDONCA

II.

Wanneer ge te midden van 't blijde gedrang
Op 't Kermisterrein zijt gekomen,
Dan hoort gij alom het geroep en 't gezang,
Dat weergalmt door de weide en de boomen!
Cettiwayo en Edward Gallee,
Broêr Van Gestel, Jankees en Condé,
Duizend venten met groote talenten, (Bis)
Die wenken luid schermende u naar hunne tent
Met Vlaamsche complimenten! (Bis)

III.

Bekoort u Jan Klaassen of 't Rad van Fortuin;
Rijdt ge eens gaarne naar 't fraai Uilekoten;
Verlokt u de toon van heer Bimboum's bazuin,
Of de taal van Chineezen en Gothen;
Zijt ge op wafels of nick-nack gezet,
Of verlangt ge uw gelijkend portret,
Treed maar binnen, mijn vriend, in de tenten! (Bis)
Daar vindt ge wat 't buiksken en 't harteken lust
Met Vlaamsche complimenten! (Bis)

IV.

Hier hebt ge de Tuim'laars, Hercule en Paljas
Die hun beenen zoo kunstmatig ... breken!
Daar neven 't Kursaal met viool en met bas,
Waar ge nimmer zijt moede gekeken
En de Gooch'laar vertoont u een' stier,

CORSENDONCA

Die u scheert als een fijnen barbier
Onder Tamerlan's kommandementen! (Bis)
En smodderkramellen bekomt ge voor niet,
Met Vlaamsche complimenten! (Bis)

V.

De speelgoed-bazar, waar men dingen van waard'
Voor een duit en een oordje kan koopen;
Het Groenhuis in 't woud, waar de vriend'lijke waard'
Met zijn gasten het bier niet zal doopen;
Der Jufvrouwen kraaknette waar,
Hun carotten, tabak en cigaar,
Dobblewitjes en koekskens met krenten! (Bis)
Dat alles verlokt u en 't wordt u bediend
Met Vlaamsche complimenten! (Bis)

VI.

De Veldslag van Turnhout, de Cirk Pelanchton,
Met zijn nuchtere kalvers op flesschen;
't Geheimvol Geheim, dat de Mahdi verzon,
En de slikkers van slangen en messen;
De Popwinkel, 't Draaibord, de Tir,
Zoo vol leven, beweging en zwier!
En dat al voor zoo weinige centen! (Bis)
Wel, vrienden toch, loopt er met hoopen naar toe,
En zonder complimenten! (Bis)

CORSENDONCA

VII.

Ge treft al de wond'ren der wereld er aan,
En ge kunt er u uren vermaken.
'k Voorzeg, dat u hooren en zien zal vergaan
Van de toeren der aardige snaken!
En ik wed, dat ge 's nachts in uw bed
Nog zult droomen van marionet,
Van prenten, serpente en venten! (Bis)
En dat ge des Zondags terug nog zult gaan
Met gansche regimenten! (Bis)

J.L. VAN WAMP.
(Bijvoegsel van De Kempenaar, 14 juli 1888)

Uit de verzameling van Josepha Verhulst.

Roger Van Mierlo

Inhoudsopgave

Voorwoord	p. 1
Cursus genealogie voor beginners	p. 2
Ten huize van ... Nand Van Mechelen	p. 3
Een brok authentieke Oud-Turnhoutse geschiedenis	p. 18
Uitstap naar Heemkring "Carel de Roy" te Alphen	p. 19
Het ding	p. 21
De gemeenteraad 100 jaar geleden	p. 25
Aanwinsten bibliotheek	p. 28
Eene wandeling naar de Vlaamsche Kermis	p. 29

ASLK - SPAREN

REEDS JAREN HET MEEST ERVAREN

UW BANK EN VERZEKERINGSTEAM

Agentschap Arendonk
De Valken 8
2370 Arendonk
Tel. 014/67.76.96

Agentschap Oud-Turnhout
Steenweg op Turnhout 3
2360 Oud-Turnhout
Tel. 014/42.15.28